

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 18 DIN, NEDIJAŠKA 36 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 22. NOVEMBRA 1940.

ŠTEV. 11.

Lažna propaganda pod narodno krinko

KDO USTVARJA SOVJETSKO KULTURO?

Ko je naša država upostavila s Sovjetsko Rusijo redne diplomatske odnošaje, so naši maloštevilni levičarski kričači pričeli zlasti pri Srbih in Hrvatih na dolgo in široko razpravljati v govorih in predavanjih, v listih in brošurah o veličini bogastva in moči bratske Rusije. Vse knjigarne, trafike in kioski so bili polni tega blaga. Tako so se umetno po navodilih Kominterne vzbujale med Jugoslovani simpatije za rdeči režim.

»DRUŠTVA PRIJATELJEV SSSR« IN NJIH PRAVI NAMEN

V ta namen so bila zasnovana tudi »Društva prijateljev Sovjetske Rusije«, za katere so agitirali po vseh naših večjih mestih. Ta društva so v svojih pravilih, ki so jih predložila pristojnim oblastem, stavila med nalogami društva na prvo mesto: kulturno zблиžanje med Sovj. Rusijo in nami. Ko so ti »prijatelji« agitirali za vstop v omenjene organizacije, so znali prav posebno pihati na slovanska čustva svojih žrtev in poudarjati veličino ruske kulture — sovjetskega genija. S temi vabami so skušali pridobiti Sovjetski Rusiji čim več prijateljev in prijateljic, da bi lahko kominterni, ki je organizirala in še organizira taka in podobna društva po svetu, v javno priznani organizaciji svobodno vodila propagando za komunizem in SSSR.

SOVJETSKA KULTURA NI RUSKA KULTURA

Prav je, da ob tej veliki propagandi, ki zaenkrat sloni vsa le na

brezmejno pretiranem povečevanju nove rusko-sovjetske kulture, za malenkost pobrsakamo, kaj tiči pod blestečim naslovom »rusko-sovjetski«.

Ta je že mnoge zapeljal, marsikomu pa vzbuja sladke spomine na nekdanjo slavno rusko kulturo, dasi sovjetska kultura poleg izposojenega imena nima s pravo rusko kulturo nobene zveze. Svet pa danes prav malo ve, kakšna je sovjetska kultura in kdo so njeni tvorcji. Tujci, ki se v tem vprašanju težko orientirajo, smatrajo to kulturo za nadaljevanje velike predvojne ruske, čeprav boljševiski sami oznanjajo, da so zgradili svojo lastno kulturo.

ZVITO VPRIZORJENA NACIONALNA IGRA

Vse od 1920. leta, ko so po uspeli revoluciji vodilni komunisti prišli do spoznanja, da kulture ne bodo nikoli uničili, so pričeli iskati novih smeri. Dvajset let so tipali za novimi poti, ki naj bi ustvarila boljševismu svojsko kulturo, brez vsakega ozira na preteklost. Toda pozitivnih rezultatov ni bilo. Tedaj so pričeli po svoji propagandni mreži trobiti v svet, da se kultura SSSR vrača na tradicionalne pozicije in da bo gradila odslej dalje le na teh temeljih. V ta namen so bile spretno vprizorjene proslave Puškinovega jubileja, mnoge spominske svečanosti starih ruskih književnikov, znanstvenikov ter številni filmi, ki zajemajo iz ruske zgodovine.

SOVJETSKA KULTURA — ŽIDOVSKA KULTURA

Vse to je bila le igra pred svetovnim kulturnim občinstvom. Hlinili so se, da drže zvezo s staro kulturo, oplojeno s sovjetsko miselnostjo, dejansko pa so pravo rusko kulturo uničili in obdržali zvezo le v imenu, ki naj bi bilo vaba za ljudstvo. V jedru pa je današnja takozvana sovjetsko-ruska kultura — židovska. Vse duševno življenje je v rokah Judov. Ruskega mužika uče misliti in živeti po židovsko, saj je vse ozračje židovsko — leposlovje, gledališče, glasba, znanost, vse je v rokah Judov. Zanesljiv dokaz našim trditvam naj bodo izjave Židov samih:

RUSKA IMENA — ŽIDOVSKA KRI

»Židovski svet« (1939.) prinaša v enem izmed člankov tudi sledečo zanimivost: »Dati jasno sliko o vlogi, ki jo igrajo v kulturnem življenju Sovjetske Rusije Judje, je silno težko, ker ni na razpolago zadostnega materiala. Številni Judje, ki se udeležujejo na tem poprišču, delujejo pod ruskimi imeni, kar zelo otežkoča raziskovanje. Vendar nas tudi tisti podatki, s katerimi mi danes razpolagamo, popolnoma uverjajo, da je vpliv Judov v znanosti, v lepi književnosti, v žurnalistiki, na odru, v glasbi in v življenju zelo važen.«

SOVJETSKI PROFESORJI — ŽIDJE

»Carska Rusija je skušala preprečiti, da bi Judje delovali na

znanstvenem poprišču. Silno malo je bilo Judov, ki bi kot znanstveniki predavali na višjih šolah. Danes je Judom v Sovjetski Rusiji ta pot prosta; mnoge in mnoge privlači in Židom je uspelo, da so se na njej izkazali. Profesorji na višjih šolah so danes večji del — Judje. Dobimo jih v vseh znanstvenih zavodih, oni so avtorji velikega števila znanstvenih del in so tudi člani Ruske znanstvene Akademije.«

SOVJETSKE UMETNIKE — ŽIDJE

Slede imena številnih univerzitetnih profesorjev, ki pa jih mi ne bomo navajali. Nato prehaja pisec na sovjetske umetnike —

Jude: »Mi nočemo naštevati vseh imen Judov — sovjetskih piscev. (Tudi mi zaradi prostora ne navajamo vseh. — Op. ur.) Spomnimo le na nekatera važna: Paster-njak, Mandelstal, Silvinski; od pesnikov: Izak Babel, Ilija Erenburg, Val. Katajev, Jurij German, Evgenij Petrovin, V. Kaverin, Izak Goldenberg, Mih. Levidov, Vera Inberg, Fink, ... V sovjetski književni kritiki dejansko vodi Jud Auerbah, klasični sovjetski žurnalist je zopet Jud — Kolj-cov. Voditelj državnega gledališča v Moskvi je Jud — Mihaels. Na mednarodnih glasbenih tekmah dobivajo priznanje zopet Judje in ponašajo slavo sovjetske glasbene šole, katere glavni učitelji so Judje, po vsem svetu.«

SOVJETIJA — GROB RUSKE KULTURE

Taka je torej danes toliko proslavljana »ruska« kultura.

Zgodovina piše o velikih ruskih duhovih. Imena Puškin, Lermontov, Dostojevski, Tolstoj... bodo vedno vzbujala občudovanje in spoštovanje ruskega narodnega genija. Toda danes so v Sov. Rusiji ta imena mrtva, ker ruska kultura ne živi več. Utonila je v preteklosti. V SSSR pa je le še »sovjetska kultura«, kar je z drugo besedo le nagrobni spomenik, ki so ga postavili židje - sovjeti velikemu slovanskemu narodu in njegovim velikanom.

IRSKI KATOLISKE AKADEMIKI ZA ABSTINENCO

Pred nedavnim je bilo na univerzi v Dublinu ustanovljeno društvo irskih abstinentov. Organizacija si je zastavila nalogo, da razširja med akademiki protialkoholno gibanje. Irsko je začelo skrbeti preveliko vživanje alkoholnih pijač; kakor drugje, tako je tudi tam pijačevanje postalo moderno. Katoliški akademiki so sklenili, da bodo s takšno modo obračunali in da bodo pričeli s treznostjo predvsem pri mladini. K novi organizaciji je pristopilo veliko število katoliških akademikov.

PEKOČA VEST

V Združenih državah je pred nedavnim umrl bogati bankir Sawder. Ko so odprli oporoko, so med drugim našli naročilo, naj policija vzame gramofonsko ploščo, ki je bila v omari in naj si jo zaigra. Ploščo so res našli in so jo zanesli na policijski urad v Bostonu. Tam so jo navili na gramofon in s plošče je zadonel glas pokojnega. Kako so pa ostrmeli, ko je pokojni Sawder začel opisovati, kako je pred 16 leti umoril svojega družbenika pri podjetju, ne da bi kdo za ta zločin zvedel.

Ta res pristno ameriški dogodek pa je za nas silno poučen. Zakaj se je vendar Sawder izdal kot zločinec ko vendar nihče ni vedel za umor in je mogel pričakovati, da bo s tem zgubil svoje dobro ime? Ali ni to nov dokaz, da se vest kljub vsemu trudu ne da umiriti, če smo bližnjemu storili krivico? Le tako razumemo ravnanje tistih zločincev, ki se sami javijo oblastem, samo da si olajšajo svojo vest. Če pa ta notranji glas človeka že na tem svetu tako grize, si lahko mislimo, kako grozno trpe šele oni, ki jih je ali jih še bo božja pravičnost obsodila v pekel. Za té veljajo v resnici besede sv. pisma: »Njih črv ne umrje in njih ogenj ne ugasne« (Mr 9, 44).

POTREBA SVETOVNE KATOL. FILMSKE FRONTE

AMERIŠKI FILM — ŠE VEDNO V SLUŽBI NEMORALE

»Ameriški film je še vedno v službi nemorale«, je pred nedavnim zapisala ameriška revija »Christian Front«.

In to je res! Še vedno je večina filmov v Združenih državah do vere in morale ne le brezbrizna, ampak naravnost sovražna in to v času, ko živi v tej republiki nad 20 milijonov katoličanov, ki imajo pravico zahtevati dobre filme.

SKRITA PROPAGANDA ZLA

Filmski podjetniki radi poudarjajo, da njih filmi niso propagandnega značaja. Resnica pa je, da ti filmi vrše skrito propagando, ki je niti vsak ne opazi. Včasih sčuvajo na vojsko, drugič smešijo druge narode in pretiravajo pomen svojega naroda, tretjič prikazujejo zopet kot ideal življenja neomejeno uživanje.

HOLLEYWOOD POZNA SAMO IZZIVLJANJE

Kar se zadnjega tiče, prvačijo zlasti filmi iz Holleywooda. Človek dobi iz gledanja teh filmov vtis, da žive na svetu le dame z večernimi oblekami, gospodje z avtomobili, razkošnimi stanovanji in velikimi izdatki, revščine pa da sploh ni. Stanovanja, ki jih ti filmi prikazujejo, so natrpana z vsemi modernimi pridobitvami in polna sijaja, po njih pa se sprehajajo v tančice oblečene gospe, ki se norčujejo iz zdržnosti in

kreposti. Možje se predstavljajo, kot ljudje, ki imajo smisel le še za športne igre in zapeljevanje deklet.

Skoro nikdar pa ne vidimo, da bi nam ameriški filmi pokazali nižje socialne plasti v borbi za vsakdanji kruh. Zdi se, da za gospe iz Holleywooda ameriški delavec, ki kljub skromni plači dostojno preživlja sebe in družino — sploh ne obstoja.

SMEŠI ČISTO MLADINO

Mladina, ki hoče biti čista, se v teh filmih osmeši; nasprotno pa se poudarja, da je spolno življenje dovoljeno, da ni greh, da je zdravniško priporočeno in za zdravje nujno potrebno.

KATOLIČANI VSEH DEŽEL, ZDRUŽITE SE!

Resnično, katoličani se še vedno premalo zavedamo, kolika nevarnost je slab film za človeško družbo. Izkušnja vedno bolj kaže, da s samim bojkotom in cenzuro slabih filmov še ne bodo odpravili. Uspehi se bodo pokazali šele, ko se bodo našli katoliški podjetniki, ki bodo pripravljene prirejati versko in moralno neoporečne filme. Da pa bomo to dosegli, bo treba sodelovanja katoličanov iz vsega sveta. Kakor je zaklical nekoč Marx: »Proletarci vseh dežel, združite se!«, tako tudi današnje razmere kličejo katoličani bolj kot kdaj prej: »Katoličani vseh dežel, združite se! Čas je že, da iz spanja vstanete!«

Ljubimo dobro knjigo!

Ta in oni si je vzel življenje zaradi kakega romana. Branje slabih knjig je prav pogosto vzrok nesrečnega življenja. Ob plehki literaturi postaja človek površen, zgublja veselje do dela in se izgublja v sanjarjenju. Slaba knjiga postane zvodnica.

Zrak, ki ga nesrečnik vdihava ob slabem čitvu, je zastrupljen; poln je strupenih bacilov. Nemo goče je, da v takem ozračju ostane duhovno zdrav. Ta strup polagoma razje ves duševni organizem, počasi shira vsa življenjska sila.

Slaba knjiga skvari domišljijo in čustva, voljo in navsezadnje še um.

Dobra knjiga pa našo domišljijo čisti, širi in vedri duševno obzorje, nas nagiba na višje misli ter vliva človeku veselje do življenja, požrtvovalnosti in do dela.

Pri ljudeh, ki jim je vsakdanja hrana plehko čtivo, bomo zapazili, da najrajši žive v brezdelju, posedajo pri pijaci, da so stalni obiskovalci kinov, hodijo stalno po promenadi ter ne morejo živeti brez »ljubezni«.

Kaj takega navadno ni pri človeku, ki ljubi resno berivo. To je čisto naravno. Ob resnem delu nima časa za take stvari. Pamet

vodi vse njegovo delovanje. Pri onih pa nadvladuje nagon in gospodarijo strasti. Kajti ob slabem čitvu se vzbude strasti, ki človeka dušno oslabe in za pametno delo onesposobijo, ako se jim preda. V človeku pa je že tako, da pamet in strasti ne morejo hkrati vladati: ali um ali strasti in nagon.

Morda mi sami premalo vpoštevamo to preprosto sredstvo, s katerim prav lahko oplemenitimo duha in ga podpremo v borbi proti strastem.

Če se navezujemo na nižje življenje, če nas hoče nadvladati počutnost, če je naša volja slabotna, vprašajmo se, kakšno je naše čtivo. Ali nas ni morda plitva knjiga oslabil? Morda beremo vse vprek, kar nam pride v roke.

Če pa hočemo biti močnega duha, jeklene volje in vztrajni pri delu, berimo dobre knjige.

V začetku se je morda treba z branjem resnih del nekoliko siliti. Polagoma bomo pa dobili veselje do stvari. Ob dobri knjigi bomo pozabili na neresnost in neumnost. Knjiga nas bo dvigala; budila bo v nas zdravi življenjski idealizem, da bomo tako z lahkoto vršili dolžnosti, ki nam jih nalaga naše poklicno delo.

AKADEMSKA SVOBODA V OXFORDU

Pri nas je zdaj postalo moderno, braniti in potegovati se za univerzno avtonomijo, za akademsko svobodo, za svobodo delovanja akademskih društev. Čisto gotovo je, da je pametna svoboda potrebna in koristna za delo na univerzi in za delo akademikov v društvih. Nihče pa ne more reči, da je pametna taka svoboda, če sme peščica ali pa tudi velika manjšina akademikov po svoji mili volji neljubim profesorjem preprečevati predavanja, pobijati in pretepati svoje tovariše akademike, razbijati po univerzi in onemogočiti miren študij. To ni svoboda, marveč anarhija, ki jo je treba uničiti, pa čeprav z odločnimi ukrepi.

Znano je, kakšno svobodo uživajo angleški akademiki na starih univerzah v Oxfordu in Cambridgeu. A vendar ima tam rektor (vicechancellor) skoraj srednjeveško oblast in moč. Rektor ima pravico, prepovedati igre, plese, celo predavanja, ki bi po njego-

vem mnenju utegnili škodovati slušateljem. In te pravice se tudi poslužuje. Rektor sme izgnati iz univerzitetnega mesta vse ljudi, ki po njegovi sodbi v tako mesto ne spadajo, čeprav niso v nobeni zvezi z univerzo. On sme kaznovati slušatelje, če pridejo ponoči prepozno domov. In če bi izostali dve noči brez dovoljenja, jih more takoj izključiti iz zavoda, kjer stanujejo, in s tem tudi z univerze.

»Kakšna svoboda je pa to?« bi se najbrž vprašal kak naš »demokrat« ali bolje »levičarsko napredni študent«.

In vendar se nihče ne upa trditi, da vlada na angleških univerzah fašizem in diktatura.

Uprava MMB sporoča:

Vezava dvojnikov (dva katerakoli letnika skupaj) stane 19.— din.

Bog ju je rešil

V enem turških mest, ki jih je letošnjo zimo obiskal potres, živita mož in žena, ki se imata le Bogu zahvaliti, da tudi ona nista postala žrtvi te strašne šibe božje.

Se pred enim letom sta živela skupno, ne da bi bila poročena. Mož je bil mohamedanec, žena pa katoličanka. Neki nemški duhovnik v Carigradu je zvedel za njiju in ju obiskal. Uspelo mu je, da je moža pridobil za katoliško vero in nato so se dogovorili, da bo moža najprej krstil, nato pa oba cerkveno veljavno poročil. Toda mož ni mogel, odkar se je pokristjanil, več zdržati v divjem zakonu. Zato sta oba odpovala v Carigrad, da se kar tam poročita. Med vožnjo sta na vlaku začutila silen potres, sicer se jima pa ni ničesar hudega primerilo.

Naslednji dan so prinesli listi obširna poročila o strašnem potresu, ki je razdejal več mest, med njimi skoro popolnoma tudi ono mesto, iz katerega sta bila ta dva zakonca. Nemški duhovnik je bil prepričan, da sta njegova vernika zgubljena; kako se je zato začudil, ko sta se mu drugi dan nato zdrava predstavila.

Po 14 dneh sta se novoporočenca vrnila srečna domov. Prepričana sta bila, da bosta našla same razvaline. Kako sta pa ostrmela, ko sta opazila, da stoji njuna hiša nepoškodovana, medtem ko je bila okolica vsa v razvalinah. Sedaj sta tudi spoznala, kako zna Bog povrniti že na zemlji tem, ki zaradi njega store kako žrtev.

Judovska država

Tudi Judje imajo medsebojne boje, četudi jih kri tesneje družijo kakor katero koli drugo raso na svetu. Danes se delijo v dve glavni struji: versko konservativno in narodno politično. Obe sta si edini v tem, da mora biti samostojna judovska država. Edini so si tudi v tem, da se Palestina ne sme deliti, kakor nameravajo Angleži in da morajo imeti v bodoči državi Judje glavno besedo. Glede notranje ureditve države pa si zelo nasprotujejo. Versko konservativna struja je na svojem svetovnem kongresu v Marienbadu sklenila, da mora biti zgrajena na strogo verski podlagi, to je na Mozosovi postavi. Narodno politična struja, takozvani zionisti, pa hoče modernizirano judovsko državo v socialistično - komunističnem duhu. Tega duha je tudi večina judovskih priseljencev v Palestini. Verni Judje med sedanjimi priseljenci so v veliki manjšini. Večina Judov je komunistično navdahnjena, kar ni nič čudnega, če pomislimo, da so voditelji komunizma po vseh državah ravno Judje.

Čev na otakih

Nakaura poklekne pri Furancisuku.

»Padre-sama,« šepeta slednji, njegove oči se svetijo in lahno dvigne roko, »srečen sem. Zdaj bom umrl. Bil sem čist. Zdaj grem k Bogu. Padre-sama, srečen sem!«

»Moli za nas,« mu reče duhovnik. V očeh ima solze. S trepetajočim prstom napravi znamenje križa na čelu umirajočega.

»Ubogi, ubogi Furancisuko, kako si trpel!«

»Kamai-masan! To ni nič! Srečen sem... Padre-sama... Misli na Jamaguči... Padre-sama... Jezus... Jezus!...«

Mučenec umre v duhovnikovih rokah. Smrt mu je torej toliko časa prizanesla, da so njegove oči videle duhovnika. Ta položi njegove roke v znamenju križa na prsi in reče: »Furancisuko, mučenec, prosil za nas!« ...

Nekaj časa mine, da se mala družba spet vrne iz svetega občutja v občutje preganjanja.

»Padre-sama, zdaj hitro jejte in potem morate naprej,« svari Tomaž. Oba se vsedeta in v naglici jesta riž, medtem ko stari kristjan pripoveduje o načrtih preganjalcev.

»Jutri nameravajo ronini odpluti v Kiušu. Tam te hočejo poiskati. Toda tudi tu nisi varen. V Higu bodo pustili posadko. Mi ti pa tudi ne moremo več pomagati, kajti nas tri bodo prepeljali v Jamaguči.«

Nakaura premišluje. Drugam mora. Toda kam? V Bucen ne more, tam prežijo preganjalci. V Jamaguči in ostale honšujujske občine mu je tudi pot onemogočena. Zakaj tako kot Haraguro bodo tudi drugi dobili povelje za preganjanje. Preostane samo Kiušu in tam predvsem Hirodo in Čikugo, kjer namerava pri številnih tamkajšnjih kristjanih dobiti pomoč. Toda nemogoče je priti tja. Nobene ladje ni. Če pa greš peš v šimoneški, potem bodo ronini pred njim tam.

Položaj je obupen in vzdušje postaja vedno žalostnejše. Le tiho se lahko pogovarjajo, ker morda ronini niso tako pijani, morda še kdo straži pri ognju. Samo mrtvi med njimi učinkuje kot božja obljuba. Njegovo trpljenje in njegova kri vendar ne bosta zaman. On pa je vse pretrpel za duhovnikovo rešitev.

Končno reče Nakaura, ko vse dobro premisli: »Samo dve poti sta nam odprti. Prva pot je, da se predam roninu in grem z vami v Jamaguči. Kajti nočem in ne smem vas pustiti same...«

»Ne, padre-sama, tega ne! Nate čakajo kiušujski kristjani. Potrebujete te. Nas pa nihče ne bo pogrešal.«

»... Ali da skupaj zbežimo. Položaj je ugoden. Ronini spe in se bodo zbudili jutraj. S čolnom bomo nekaj ur pred njimi.«

Duhovnik reče to kot nekaj samo po sebi razumljivega in ostali komaj verjamejo, da je to resnica. Toda on jim pretрга verige in s tem onemogoči odlašanje. Sedaj ne morejo več nazaj.

»Tako, sedaj pojdimo drug za drugim k obali!« Osvobodenci pregibajo roke in noge, ker jim je prej zastajala kri. Zdaj je potrebno, da neslišno in ne da bi jih kdo videl, izginejo.

»In Hana naj ostane tu?« vpraša Akira, ki ga skrbi sestra.

»Srečna je, ker je krščena. Dobro je spravljena pri vaščanih. Ne moremo jo iti iskat. Bodo že zanjo skrbeli. Ne imej nobenih skrbi! Ko bomo spet prišli v Higo, se boš lahko igral z njo.«

Padre-sama sili k odhodu. Vsaka minuta, ki jo dobe, je dragocena in jih prinese dalje od preganjalcev.

Žalostno se poslove od mrtveca in izginejo preko spečega ronina na prosto.

Enkrat so v nevarnosti, da jih bodo odkrili, ko eden, ki ga začne zebsti, vrže les na ugašajoči ogenj, tako da svetlo zagori. Kratek čas gleda v žerjavico, potem pa se spet vleže.

Hitro najdejo na obali najboljši čoln, najožji in najlažji izmed vseh čolnov roninov. Tega vzamejo. Vrvi prerežejo in porinejo čoln čez pesek v vodo. O, kako hrešči! Vedno s skrbjo gledajo na ognje. Z bosimi nogami stoje že v vodi. Hvala Bogu, da je plima!

Končno je čoln na vodi. V začetku morajo veslati neslišno, dokler niso skriti za gozdom. V vasi je še vse tiho. Na vso moč veslajo in razpno jadra. Akira uravnava krmilo in jadra. Podre-sama svetuje, da ne bi odpluli v Bucen. V zgodnjem jutru veslajo mimo šimoneškija.

(Dalje prihodnjč.)

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).

Molimo za svoje učitelje

Sv. oče Pij XII. je določil november kot mesečni namen molitve za učitelje in učiteljice v katoliških šolah. Če kdo, potem smo gotovo mi, katoliški dijaki, dolžni izpolniti to željo sv. očeta.

Ali smo doslej za svoje učitelje kdaj molili? Kritizirali in ocenjevali, oponašali in zabavljali čeznje, to pač, da bi pa zanje molili, na to še mislili nismo. Da molimo za starše, za dobrotnike, to se nam zdi nekako samo ob sebi umevno, da bi pa molili za svoje učitelje, katehete, profesorje, to se nam ne zdi potrebno.

A kako odgovorna in težka je učiteljeva naloga! Mislim namreč naloga pravega učitelja-vzgojitelja, ki se zaveda svoje odgovornosti in ki ve, da »ima službo, ki je izmed najčastnejših in najvažnejših na zemlji; kajti katera služba naj bi bila častnejša in važnejša kot tale: biti učitelj resnice in kreposti za toliko neukih, namestnik toliko staršev, vidni angel varuh božjih otrok, čuvar vrednote Jezusove krvi, nadzornik svetišča Sv. Duha, kažipot tako številne mladine romarjem k Bogu, njih Očetu« (Overberg).

Če danes ljudskošolski učitelji, srednješolski profesorji in profesorji na univerzi ne pojmujejo vsi svojega poslanstva tako krščansko, če se ne zavedajo svoje odgovornosti pred Bogom in pred katoliškim slovenskim narodom, ali nismo v neki meri krivi tega tudi mi, ki za svoje učitelje nikdar molili nismo? Težko je biti dober učitelj, dober profesor, ki bo svoje učence tudi prav vzgajal, ki jim bo oblikoval značaje, ki jim bo učitelj tudi s svojim zgledom in življenjem, ne pa jih samo trpal z znanjem iz šolskih knjig. Bodočnost naroda leži v učiteljevih rokah. In do česa lahko privedejo narod slabi brezverski ali vsaj versko brezbrizni učitelji, nam pač dovolj glasno govori Francija. Zato pa smo tem bolj dolžni prositi Boga, da nam da katoliško mislečih, katoliško živečih in katoliško učečih učiteljev in profesorjev, ki bodo učence vzgajali v katoliškem duhu in jih učili v skladu s katoliškimi načeli pri vseh predmetih, da bodo res »učitelji resnice in kreposti«.

Zato: molimo za svoje učitelje in profesorje!